

Arrest

nr. 68 475 van 14 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 mei 2011.

1.3. Op 18 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en Arabier te zijn van origine. U werd op 5 september 1981 geboren in Bashoura, Beiroet. U heeft nog een broer, M(...), die momenteel in Libanon leeft en twee broers, H(...) en M(...), die al jaren in Zwitserland leven en werken. U bent in 2001 naar Cotonou, Benin, gegaan om daar te werken als autohandelaar. Uw gezondheid ging achteruit en er werd vastgesteld dat u seropositief was. Sindsdien ging u twee à drie keer per jaar naar Zwitserland om u te laten checken. In 2006 ging uw ziekte echter verder achteruit. U werd ook twee weken opgenomen in het ziekenhuis. Uw broer H(...) was getrouwd met een Zwitserse, maar het ging niet goed tussen hen en ze scheidden uit de echt. U kwam zeer goed met uw schoonzus overeen en besloot dan ook met haar te trouwen zodat u in Zwitserland zou kunnen wonen en behandeld worden. U leefde een jaar met haar samen, maar u voelde zich heel slecht en besloot uiteindelijk terug naar Libanon te gaan. U bent inmiddels van uw Zwitserse echtgenote gescheiden. In Libanon was het leven heel moeilijk en u kwam nog amper buiten. Sommige vrienden accepteerden u en sommigen accepteerden u niet. U was heel depressief en wilde zelfmoord plegen. Toen u uiteindelijk met uw broer M(...) praatte, zei hij dat u dat niet moest doen vooraleer hij naar Libanon gekomen was. In de zomer van 2010 kwam uw broer met zijn familie naar Libanon. Jullie hebben dan veel en lang gepraat en uw broer heeft u overtuigd dat u beter naar een land kon gaan waar u medisch behandeld kon worden en waar de mensenrechten werden gerespecteerd. U heeft zich dan drie maanden bezig gehouden met het kiezen van een land dat u het beste leek en uiteindelijk heeft u België gekozen, daar dit land in het centrum van Europa ligt en er ook Frans gesproken wordt. Met uw moeder reisde u naar Beiroet op 31 december 2010, waar u afscheid van haar nam en van uw broer M(...) en u vertrok met het vliegtuig naar Turkije vanwaar u verder reisde per vrachtwagen. U kwam aan op 5 januari 2011 en vroeg de volgende dag asiel aan. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u uw identiteitskaart voor, een certificaat van identiteit, een bewijs van uw echtscheiding, een medisch certificaat, een medische analyse en twee foto's van uzelf in Benin.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen. U verklaarde Libanon te hebben verlaten nadat u zeer depressief was en met zelfmoordgedachten rondliep (gehoorverslag CGVS, p. 4). Sommige mensen wisten van uw ziekte en keken u erop aan, u durfde zelfs niet goed buitenkomen overdag (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Toen u dan uiteindelijk uw leven echt wilde beëindigen, zei uw broer M(...) u te wachten (gehoorverslag CGVS, p. 4). In de zomer is hij dan gekomen met zijn familie en heeft u overtuigd naar het buitenland te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Na een drietal maanden heeft u België gekozen, daar dit het centrum is van Europa en de mensen Frans kennen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd of u nog andere problemen had in Libanon, antwoordde u dat u een klein probleem had met iemand die u geld verschuldigd was en dat ontkende, waarna u hem in een dronken bui zou hebben willen vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw broer weerhield u hiervan en de mensen in het dorp hebben u met de schuldenaar verzoend (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook toen u nog eens gevraagd werd wat u vreest in geval van terugkeer, antwoordde u dat u geen problemen had als ze u zouden terugsturen, maar dat het uw laatste kans was om in België te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). U zei liever in een kist te willen terugkeren, maar nog wel uw moeder te willen terugzien (gehoorverslag CGVS, p. 6). Er werd u gewezen op het feit dat u asiel had aangevraagd en dat dit een specifieke procedure is, maar dat er andere procedures bestaan voor mensen met medische problemen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hierop antwoordde u: "In het algemeen vraagt men asiel aan om politieke redenen, maar is er bij u ook geen humanitair asiel?" (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde dat u niet beter wist dan asiel aan te vragen en dat 'ze' u naar het CGVS gestuurd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7), waarna u vroeg tot wie u zich dan moest richten (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt dat u louter en alleen omwille van medische redenen naar België ben gekomen. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De documenten die u neerlegde wijzigen niets aan deze vaststelling. Uw identiteitspapieren bewijzen uw identiteit, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. Verder bewijzen de foto's van uzelf in Benin dat u inderdaad in Afrika geweest bent, hetgeen verder ook niet in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde geldt voor de medische attesten die u neerlegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), bevestigt verzoeker dat hij vreest in geval van terugkeer naar zijn thuisland verstoten te worden omwille van zijn ziekte, hij is HIV-positief. Hij vreest door de Libanese autoriteiten niet de nodige medische verzorging te zullen krijgen omwille van genoemde discriminatie en taboe rond de ziekte in zijn thuisland. Verzoeker vervolgt dat veel mensen uit Arabische landen hun medicatie uit het buitenland laten overkomen juist omwille van de vrees voor discriminatie. Verzoeker besluit dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 §1, van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker ten gevolge van zijn ziekte ernstig gediscrimineerd en vernederend te worden.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij louter omwille van medische redenen naar België is gekomen en zijn medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.5. Krachtens artikel 48/3 vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève " a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

In de mate verzoeker betoogt dat hij omwille van het feit dat hij HIV positief is vreest niet de nodige medische verzorging te zullen krijgen gelet op de discriminatie en het taboe rond de ziekte in zijn thuisland, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor op de vraag wat hij vreest als hij naar Libanon zou worden teruggestuurd, antwoordt dat hij geen problemen heeft als ze hem willen terugsturen (adm. doss., gehoor p. 6). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker in Libanon heeft gewoond alvorens hij in België een asielaanvraag indiende, en nergens tijdens het gehoor melding maakt van de thans in het verzoekschrift voorgehouden gebrek aan medische verzorging omwille van discriminatie en het taboe (adm. doss., gehoor, p. 4: "(...) *Weet u, ik nam 25 soorten meds in Libanon per dag en nu neem ik er nog maar 15*"). De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker in Libanon bij zijn familie woonde en steun vindt bij zijn broers en moeder. Op geen enkel moment tijdens het gehoor is er sprake van dat verzoeker geen medische verzorging kan krijgen in Libanon of dat medische verzorging hem wordt geweigerd omdat hij HIV-patiënt is. Dat er in zijn thuisland een taboe heerst en discriminatie bestaat rond HIV kan niet zonder meer gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een

immers voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.), hetgeen verzoeker niet heeft aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond vermits hij niet aannemelijk maakt dat hij niet de nodige verzorging zou kunnen krijgen in Libanon. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.6. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>RvS 25 september 2002, nr. 110.626). De Raad is van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst een 'onmenselijke of vernederende behandeling' riskeert zoals gespecificeerd door artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2b van de vreemdelingenwet omwille van zijn ziekte. Dat er discriminatie is en een taboesfeer hangt rond de HIV, is niet afdoende om gewag te maken van onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker genoot immers gezondheidszorg en steun van zijn familie.

In het licht van de subsidiaire bescherming moet verzoeker dan ook een beroep doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: "(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)*" (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2005-2006, p. 9-10). Derhalve komt verzoeker ook niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS